

ΠΟΛΙΤΙΚΑ

≡ MENU

Κοινωνία , Συνεντεύξεις 21/03/2016

«Η Αγκαλιά είναι όντως μια Μη Κερδοσκοπική Οργάνωση»-Γ. Τυρίκος-Εργάς

Συντάκτης: **Νατάσα Παπανικολάου**

Μοιραστείτε το: [f](#) [t](#) [G+](#) [p](#)

Η εφημερίδα ΠΟΛΙΤΙΚΑ φιλοξενεί σήμερα τον συγγραφέα και ακαδημαϊκό Γιώργο Τυρίκο – Εργά, ο οποίος πάνω και πέρα από τους τίτλους που τον συνοδεύουν, είναι πραγματικά άνθρωπος! Μέσα από την «Αγκαλιά» που έχει «ανοίξει», μαζί με τον εκλιπόντα παπα - Στρατή, σε όλους τους αδύναμους κι εξαθλιωμένους ανθρώπους, ανεξαρτήτου θρησκείας και πατρίδας, δίνει καθημερινά τη μάχη για τη ζωή και τον άνθρωπο παραδίδοντας μαθήματα ανθρωπιάς κι αλληλεγγύης. Συνομιλεί μαζί μας αναλύοντας το φαινόμενο του προσφυγικού, όχι σε ακαδημαϊκό επίπεδο, αλλά στην πράξη και στην αληθινή του διάσταση μέσα από τις δράσεις και τη στήριξη που προσφέρει η «Αγκαλιά» και μάλιστα χωρίς τις πλάτες κανενός. Είναι η έμπρακτη απόδειξη πως μόνο λίγοι άνθρωποι και πολύ αγάπη μπορούν να κάνουν πραγματικά θαύματα. Παράλληλα μας δίνει το προσωπικό του στίγμα σε ότι αφορά την πολιτική της σημερινής Ευρώπης, η οποία όπως μας λέει ο ίδιος φασιστοποιείται ολοένα και περισσότερο κλείνοντας τις πόρτες στον ανθρωπισμό και στην ένωση των λαών.

Τον χρόνο που μας πέρασε είδαμε να καταφτάνουν και να δραστηριοποιούνται στο νησί μας δεκάδες ΜΚΟ με σκοπό, όπως τουλάχιστον εξαγγέλλουν, τη βοήθεια και τη στήριξη των προσφύγων και των μεταναστών. Μια τέτοια ΜΚΟ είναι και η «Αγκαλιά»...

Γ. Τ. Ιδρύσαμε την Αγκαλιά με τον παπα – Στρατή και την Κατερίνα και Ελένη Ευσταθίου – Σελάχα. Στην αρχή δειλά. Πέρασαμε πολλά μαζί, δέσαμε με τρόπο ξεχωριστό αν και ήμασταν πολύ διαφορετικοί άνθρωποι. Φτάσαμε να βγάζουμε πολλή δουλειά. Η Αγκαλιά ήταν εδών σχεδόν από τότε που ελάχιστοι ασχολούνταν με το προσφυγικό. Έχουμε κλείσει δέκα χρόνια ύπαρξης. Η ψυχή της, ήταν ο παπά-Στρατής, και κατά κάποιον τρόπο είναι ακόμα, γιατί νιώθουμε πως συνεχίζουμε το έργο ενός σπουδαίου ανθρώπου ο οποίος δυστυχώς έφυγε από τη ζωή τον Σεπτέμβρη. Θα ήταν άσκηση στην ματαιότητα να γράψουμε εδώ τα όσα έχουμε κάνει. Ας σημειωθεί απλά ότι περιθάλψαμε κατά την περίοδο, Μάιος 2015 – Οκτώβρης 2015, πάνω από 17.000 πρόσφυγες που πέρασαν από την Καλλονή. Ήταν ένα τιτάνιο έργο για τόσο λίγους ανθρώπους της ομάδας. Είχαμε κοντά μας τους εθελοντές μας. Παράλληλα στηρίζουμε ντόπιους, κάναμε δωρεές για την τοπική κοινότητα με σημαντικότερη αυτήν στο Κέντρο Υγείας Καλλονής, και πλέον στέλνουμε πράγματα και εφόδια στην ηπειρωτική χώρα όπου υπάρχει μεγάλη ανάγκη. Όλα γίνονται με βάση την κοινή μας διακήρυξη, βοήθεια όπως μπορούμε δίχως διακρίσεις φύλου, θρησκείας, καταγωγής, εθνικότητας. Και βοήθεια δίχως να λαμβάνουμε εθνικούς ή κοινοτικούς πόρους. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Ό,τι μαζεύουμε από τον κόσμο που ξέρει τι

κάνουμε και μας εμπιστεύεται. Από εκεί και πέρα με την παρουσία μας στην αρθρογραφία, στην λογοτεχνία, στα κοινωνικά δίκτυα, σε συνέδρια κτλ., προσπαθούμε να προάγουμε λύσεις, να καταπολεμήσουμε τη ξеноφοβία, να μιλήσουμε για όσους δεν έχουν φωνή. Είναι δύσκολο έργο, είναι μεγάλη ευθύνη και είναι απολύτως εθελοντικό. Η «Αγκαλιά» είναι όντως μια μη κερδοσκοπική οργάνωση. Δεν έχει υπαλλήλους, διευθυντές και μισθούς και είμαστε περήφανοι γι' αυτό.

Όλο αυτό το διάστημα που ζείτε την προσφυγική κρίση στο νησί, ποια ήταν η στιγμή ή οι στιγμές που σας συγκλόνισαν;

Γ. Τ. Τα μωρά και τα παιδιά. Το πόσο απροστάτευτα είναι. Η δύναμη των γονιών τους να τα σώσουν από τον πόλεμο και τη φτώχεια και να τους δώσουν ένα ανθρωπινό μέλλον.

Η ανταπόκριση του κόσμου στην «Αγκαλιά» ήταν μεγάλη. Πολλές φορές αναγκαστήκατε να βάλετε φρένο στις δωρεές επειδή οι αποθήκες σας είχαν γεμίσει. Πού πιστεύετε ότι οφείλεται αυτή η τεράστια ανταπόκριση;

Γ. Τ. Όχι μόνο φρένο στις αποθήκες, αλλά και φρένο στις χρηματικές δωρεές. Είμαστε μια χούφτα άνθρωποι. Δεν μπορούμε να διαχειριζόμαστε μεγάλα ποσά, δεν ενδιαφερόμαστε να έχουμε αποθεματικά. Όταν μας μπει στο μυαλό μια δράση και την σχεδιάσουμε σωστά ή όταν υπάρχει ανάγκη, ζητάμε εφόδια και χρήματα. Είναι έγκλημα να υπάρχουν περισσότερα σε μια ομάδα από όσα μπορεί να διαχειριστεί. Οι αποθήκες έχουν ακόμα ρούχα τα οποία μας έστειλαν σωρηδόν – και κάπως αδιάκριτα – τους τελευταίους μήνες ακόμα και όταν «κλείναμε» ανακοινώνοντας δημόσια ότι δεν δεχόμαστε άλλες δωρεές. Οπότε έχουμε ξεκινήσει να στέλνουμε εδώ και καιρό πράγματα στη νησιωτική Ελλάδα αλλά κυρίως στην ηπειρωτική όπου το πρόβλημα είναι μεγαλύτερο. Έτσι λοιπόν έχουν φύγει παλέτες για Κάλυμνο, Αλμυρό, Ναύπλιο, Κομοτηνή, Ροδόπη, Πειραιά, Χίο αλλά και Κω, Λέρο, Τήλο...σε πολλά μέρη. Από εκεί και πέρα έχουμε στηρίξει ομάδες και συλλογικότητες στη Λέσβο και συνεχίζουμε ακόμα. Πιστεύουμε πως σε τόσο μεγάλο πρόβλημα η συνεργασία είναι απόλυτη προτεραιότητα.

Από ότι μαθαίνουμε, η «Αγκαλιά» βραβεύτηκε για το έργο της. Μιλήστε μας γι' αυτό.

Γ. Τ. Υπήρξαν πολλές βραβεύσεις. Ξέρετε, η Ευρώπη αυτήν την στιγμή αντιμετωπίζει έναν μεγάλο εσωτερικό αγώνα. Υπάρχουν πολλά πρόσωπα, μερικά ανθρωπισμού και άλλα μισαλλοδοξίας, πολλές τάσεις. Δυστυχώς η «συνισταμένη» τους δεν ανταποκρίνεται στην Ευρώπη των Λαών, αλλά στην Ευρώπη των ολίγων που παίρνουν απαράδεκτες αποφάσεις. Το πληρώνουμε με τον εκφασισμό της Ηπείρου. Δεχτήκαμε το σημαντικό βραβείο "Raul Wallenberg" του Συμβουλίου της Ευρώπης για την δίχως διακρίσεις προσφορά βοήθειας σε δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες το 2015. Για μας ήταν μια ευκαιρία να μιλήσουμε για τους κινδύνους που εγκυμονεί η παρούσα αντιμετώπιση του προσφυγικού από την ευρωπαϊκή άρχουσα ελίτ, αλλά και για τα όσα ελπιδοφόρα συμβαίνουν όταν άνθρωποι αποφασίζουν να σταθούν μαζί σε αλληλεγγύη. Είδαμε το φωτεινό πρόσωπο της Ευρώπης σε αυτούς που την πιο δύσκολη μας ώρα έτρεξαν από όλη την ήπειρο να μας βοηθήσουν. Και το βλέπουμε στον τρόπο που στέκονται οι Έλληνες, με έναν παραδειγματικό ανθρωπισμό που αυτήν την στιγμή αποτελεί μάθημα προς κάθε κατεύθυνση.

«Η Ευρώπη αυτήν την στιγμή αντιμετωπίζει έναν μεγάλο εσωτερικό αγώνα. Υπάρχουν πολλά πρόσωπα, μερικά ανθρωπισμού και άλλα μισαλλοδοξίας, πολλές τάσεις. Δυστυχώς η «συνισταμένη» τους δεν ανταποκρίνεται στην Ευρώπη των Λαών, αλλά στην Ευρώπη των ολίγων που παίρνουν απαράδεκτες αποφάσεις. Το πληρώνουμε με τον εκφασισμό της Ηπείρου...»

Πώς σκοπεύετε να κινηθείτε στο επόμενο διάστημα;

Γ. Τ. Τώρα ξεκινάμε μια νέα προσπάθεια και θέλουμε όση βοήθεια μπορεί να συγκεντρωθεί. Ανοίγουμε ξανά και επίσημα τον τραπεζικό λογαριασμό της «Αγκαλιάς» και δίνουμε αγώνα να συγκεντρώσουμε μέσα σε δυο μήνες ένα ποσό που θα διατεθεί σε 200 οικογένειες από την ξεχασμένη βόρεια Λέσβο, καθώς και σε 200 προσφυγικές οικογένειες. Το ποσόν από το βραβείο "Raul Wallenberg" που λάβαμε τον Ιανουάριο θα είναι η πρώτη συνεισφορά στον «κουμπάρά» μας. Για αυτήν την προσπάθεια θα συνεργαστούμε με τους τοπικούς παρέδρους οι οποίοι θα μας υποδείξουν οικογένειες που έχουν ανάγκη, θα στηριχθούμε στην επαφή μας με τον κόσμο, την οποία έχουμε χτίσει μετά από χρόνια, και θα προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε τις οικογένειες που έχουν περισσότερη ανάγκη. Πριν μερικά χρόνια με επιτυχία είχαμε μοιράσει πάνω από 120 κιβώτια βοήθειας με αυτόν τον τρόπο!

Με ιεράρχηση των αναγκών ή και με κλήρωση, όταν αυτό είναι αδύνατον, θέλουμε μέχρι το Πάσχα να ελαφρύνουμε έστω λίγο τις έγνοιες από 200 οικογένειες που ζουν στο διπλανό σπίτι και που δίνουν τον δικό τους –πολλές φορές σιωπηλό μα πάντοτε αξιοπρεπή– αγώνα επιβίωσης. Στη βορεινή Λέσβο, ειδικά στα χωριά υπάρχουν δύσκολες καταστάσεις. Και με αυτά τα λεφτά θέλουμε να βοηθήσουμε 200 προσφυγικές οικογένειες που θα έρθουν στη Λέσβο ή βρίσκονται ήδη εδώ: ξέρουμε από πρώτο χέρι πώς είναι να είσαι στον δρόμο με μικρά παιδιά, με ελάχιστες οικονομίες, έχουμε ζήσει από πολύ κοντά την αγωνία και τον αγώνα που δίνουν οι πρόσφυγες γονείς.

200+200

Έκκληση από την "Αγκαλιά" για **200 οικογένειες ντόπιων + 200 οικογένειες προσφύγων**

Βοηθήστε στη προσπάθεια που κάνουμε για **400 οικογένειες** μέχρι 30/4.

Call for help from "Agkalia" for **200 local families + 200 refugee families**

Help us in our efforts for **400 families** until 30/4.

ΜΚΟ Αγκαλιά
Alpha Bank
IBAN: GR5401405990599002101026620
BIC-Swift Code: CRBAGRAA
Κατάθεση από 1/3- 30/4

facebook.com/NGO.Agkalia

Εσείς που έχετε γνωρίσει τα προβλήματα και τις ανάγκες των προσφύγων από κοντά, προς ποια κατεύθυνση πιστεύετε ότι πρέπει να προσανατολιστούν οι ενέργειες, ώστε να είναι αποτελεσματικότερη η αντιμετώπιση – διαχείριση του ζητήματος;

Γ. Τ. Καταρχήν πρέπει, όσοι μπορούν, να σταθούν ενάντια στις δυνάμεις εκείνες που θέλουν τον εκφασισμό της Ευρώπης. Σαν πολίτες σε πρώτη φάση. Από αυτήν την άποψη η κυβέρνηση πρέπει να αποτελέσει παράδειγμα, πρέπει κάποτε να δεχτεί πως δεν γίνεται άλλο να είναι εντολοδόχος της ευρωπαϊκής ολιγαρχίας. Αν υπάρχει όντως κάτι το υγιές σε αυτήν την Ένωση, ας το υπερασπίσει με ό,τι έχει και δεν έχει, μα αυτό θα χρειαστεί σύγκρουση. Έπειτα, δεν υπάρχει βιβλιογραφία που να λέει πως οι φράχτες δούλεψαν ποτέ αποτελεσματικά στην αποτροπή ανθρώπων απελπισμένων για μετακίνηση. Αντιθέτως γνωρίζουμε πολύ καλά και με κάθε επιστημονική ακρίβεια πως οι φράχτες (κάθε είδους από ξύλινα παλούκια μέχρι φράχτες με drones), απλά είναι μια εύκολη λύση στην ατζέντα δεξιάς και ακροδεξιάς πολιτικής. Θα θυμηθούμε επιπλέον, στους μήνες που θα έρθουν, πως ακόμα κι αν ένας καταφέρει να κρατήσει τους «εχθρούς» «απέξω» -ανθρώπους στην ουσία που τρέχουν να ξεφύγουν από πολέμους και φτώχεια για την οποία είναι συνυπεύθυνος- μένει «εντός» με έναν χειρότερο εχθρό που έχει συγκεκριμένο όνομα και λέγεται φασισμός.

Αυτή η νέα προσφυγική «κρίση» είναι απολύτως διαχειρίσιμη, οι λύσεις έχουν προταθεί από την επιστημονική κοινότητα, είναι απλές και αποτελεσματικές ενώ μετατρέπουν την «κατάρρα» των προσφύγων σε πραγματική ευλογία για την κοινωνία και την οικονομία. Υπάρχει η τεχνογνωσία, το ανθρώπινο δυναμικό, οι πόροι, ο χώρος. Δεν είναι εύκολο όμως να νικηθεί αυτή η άρχουσα τάξη που αιώνες τώρα παίζει το χαρτί του εθνικισμού για να κρατηθεί στην εξουσία. Και μιλώ για εγχώρια και ευρωπαϊκή άρχουσα τάξη. Χτίζουν τον φασισμό όπως τα παιδιά τα τουβλάκια και τον μοντάρουν κατά περίπτωση. Όμως οι καιροί αλλάζουν, η πληροφορία πλέον κυκλοφορεί με ταχύτητα και τρόπους πολύ δύσκολα ελεγχόμενους. Σιγά σιγά ίσως μάθουμε να την διαχειριζόμαστε και ίσως σιγά σιγά μετατρέψουμε την ολιγαρχία σε μια αμεσότερη δημοκρατία. Θα πάρει γενιές. Μέχρι τότε -στο τώρα που μόνο έχουμε- μην δίνουμε υπερβολική πίστη στην παντοδυναμία ή μην φοβόμαστε υπερβολικά τους άρχοντες. Ενέχουν στις πράξεις τους τον ίδιο τον σπόρο της φθοράς τους. Αυτό που πρέπει να προσέξουμε τώρα είναι να μην καταφέρουν να μετατρέψουν την αλληλεγγύη που έδειξαν οι Έλληνες, σε κούραση και απογοήτευση και να μην καταφέρουν να μας αποκόψουν από τις φωνές και τα πρόσωπα εκείνα σε όλη την Ήπειρο τα οποία πραγματικά παλεύουν για ανθρωπισμό και ένωση των Λαών... Και βέβαια το σημαντικότερο: πρέπει όλοι να πιέσουμε, σε όποια ιδεολογία και να ανήκουμε, να σταματήσει επιτέλους ο πόλεμος και η αποσταθεροποίηση στη Μέση Ανατολή. Αυτοί οι άνθρωποι δεν θέλουν να είναι εδώ και να τους φερόμαστε έτσι. Πρέπει να μπορούν να μείνουν ή να επιστρέψουν στα σπίτια τους.

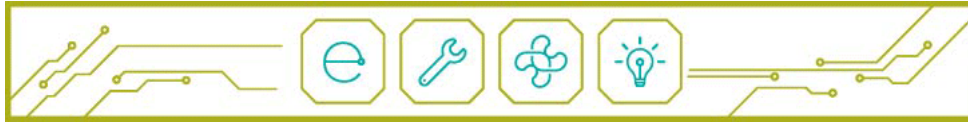
Θεωρείτε ότι τα κονδύλια που δαπανώνται από την Ε.Ε. για το προσφυγικό – μεταναστευτικό, με τον τρόπο που διαχειρίζονται, πιάνουν τελικά τόπο; Μήπως θα έπρεπε να προσανατολιστούν τα κράτη στο να βοηθήσουν αυτούς τους ανθρώπους στον τόπο τους;

Γ. Τ. Θα ήταν ευχής έργον αν όλοι μπορούσαν να συμφωνήσουν -όπως είναι και το λογικό- πως η ειρήνευση στη Μέση Ανατολή είναι η λύση για την οποία πρέπει να παλέψουμε και αν όλοι μας απαιτούσαμε από τους πολιτικούς μας να κινηθούν επιτακτικά προς αυτήν την κατεύθυνση.

***Γιώργος Τυρίκος – Εργάς** – Συγγραφέας, υποψήφιος Διδάκτορας Λαογραφίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, Research Associate στο Παν/μιο Durham, Τμήμα Ανθρωπολογίας, στο πρόγραμμα της ESRC Transitory Lives – A Comparative Study of the Migration Crisis in the Mediterranean

Μοιραστείτε το:

Tags: **featured**, **Αγκυλιά**, **Εργασ**, **συνλειτουργία**, **Τυρίκος**

< ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ > ΕΠΟΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ >
Το παράδειγμα της Αγυζιναρα **Το καλό...να λέγεται- City Inspection**

Νατάσα Παπανικολάου [Όλες οι δημοσιεύσεις](#)

Η Νατάσα Παπανικολάου είναι δημοσιογράφος και μέλος της ΕΣΗΕΑ. Από τον Σεπτέμβριο του 1999 έως τον Σεπτέμβριο του 2015 εργάστηκε ως συντάκτρια της εφημερίδας «Έθνος» και «Έθνος της Κυριακής». Από τον Οκτώβριο του 2015 ζει μόνιμα στη Λέσβο.

